

Kız ve Cesur Fare

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Cesur Fare

Ebru Mina TOMURCUK

Lily güneşli bir sabah bahçeye seke seke girdi. Sarı önlüğünü giymiş, dalgalı kestane rengi saçlarına kırmızı bir kurdele takmıştı. Bugün bahçe farklı görünüyordu. Çiçekler ağaçlardan bile daha uzundu! Bir ayçiçeği gökyüzüne uzanan altın bir merdiven gibi yukarı, yukarı, yukarı uzanıyordu. Lily şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ne büyülü bir yer!" diye fısıldadı, ela gözleri hayretle kocaman açılmıştı.

Lily şemsiye büyüklüğündeki bir papatyanın yanından parmak uçlarında geçti. Aniden küçük bir ciyıklama duydu. Dev bir yaprağın altında küçük bir şey titriyordu. Kocaman pembe kulaklı küçük gri bir fareydi. Bir kulağının arkasına şapka gibi küçük yeşil bir yaprak takmıştı. "Lütfen bana zarar verme," diye ciyıkladı, yuvarlak koyu gözleri korkuyla doluydu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Lily yumuşak bir sesle. Diz çöktü ve elini uzattı. "Benim adım Lily. Seninki ne?" Fare dışarı baktı. "Ben Pip," diye fısıldadı. "Bu kocaman bahçede ailemi kaybettim. Onları aramaya korkuyorum." Ucu soluk renkli küçük kuyruğu ayaklarının etrafına kıvrılmıştı. Lily sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Endişelenme, Pip. Sana yardım edeceğim."

Pip başını salladı. "Ama bahçe çok büyük! Çiçekler devler gibi. Ya ben de kaybolursam?" Lily onu nazıkçe avucuna aldı. "Küçük adımlar atacağız," dedi. "Her seferinde bir cesur adım." Pip ona baktı. Sıcak, dostça gülümsemesi onu biraz daha iyi hissettirdi. "Tamam," diye ciyakladı. "Küçük adımlar."

İlk adımları onları yumuşak kırmızı kayıklar gibi taç yaprakları olan bir gül fidanının yanından geçirdi. Pip'in bıyıkları seğirdi. "Tatlı kokuyor," dedi. Lily başını salladı. "Gördün mü? O kadar da korkutucu değildi." Pip avucunda daha dik oturdu. "Başardım!" diye sevindi. Kocaman pembe kulakları dikleşti. "Belki biraz daha ileri gidebiliriz." Lily güldü. "İşte bu ruh!"

Sonra dimdik duran uzun bir laleye geldiler. Ta yaprakları parlak turuncu bir kadeh oluřturuyordu. "Buna tırmanabilirim," dedi Pip, kendisi de řařırarak. Pürüzsüz yeřil sapı hızla tırmandı. Tepede etrafına baktı. "ok uzağı görebiliyorum!" diye seslendi ařağıya. Lily ellerini ırdtı. "řimdiden daha cesursun!" Pip gurur duydu. Kalbi hızlı atıyordu ama korkudan deęil.

Yürümeye devam ettiler ve bir ip atlama halatından daha geniş olmayan bir dere buldular. Pip kenarda durdu. "Suyu sevmem," dedi. Lily düşmüş bir yaprak buldu. "Bu senin kayığın olabilir," dedi. Pip derin bir nefes aldı. Yaprığın üstüne atladı ve karşıya süzüldü. "Başardım!" diye ciyaktı. Kuyruğu bayrak gibi dikildi. "Dereyi geçtim!"

Diğer tarafta çiçekler daha da uzundu. Pip bir hışırtı duydu. Donakaldı. "Ya bir kediye?" diye fısıldadı. Lily dikkatle dinledi. "Sadece rüzgâr," dedi. "Ama birlikte kontrol edebiliriz." Dev bir eğrelti otunun etrafından baktılar. Bir çekirge dışarı fırladı. Pip de zıpladı, sonra güldü. "Boşuna korkmuşum!"

Pip daha önce fark etmediği şeyleri fark etmeye başladı. "Sanırım ailem ayçiçeklerine doğru gitti," dedi. "Annem sarı taç yaprakları sever." Lily başını salladı. "O zaman oraya gideceğiz." Pip önden gitti, hızla koşarak. Artık Lily'nin avucunda saklanmıyordu. Cesur olmakla çok meşguldü. "Yaklaşıyoruz," dedi. "Hissedebiliyorum."

Ayçiçeklerine ulaştılar. Hepsinin en uzun çiçekleriydiler, kalın yeşil sapları ve kocaman altın yüzleri vardı. Pip yukarı baktı. "Ailem burada herhangi bir yerde olabilir," dedi. Sesi titredi. Lily yanına diz çöktü. "Hatırla, küçük adımlar," dedi. "Onlara sesleneceğiz." Pip derin bir nefes aldı. "Merhaba!" diye bağırdı. Küçük sesi yankılandı.

Önce hiçbir şey olmadı. Pip'in kulakları sarktı. "Belki burada değillerdir," dedi üzgün bir sesle. Lily bir yaprağı işaret etti. "Bak, bir kırıntı izi!" Pip'in gözleri parladı. "Annem her zaman çekirdek kırıntıları taşır!" İzi takip etti, küçük burnu seğiriyordu. "Bu taraftan!" diye ciyakladı. Cesareti her adımda büyüyordu.

Sonra yumuşak bir ses duyular. "Pip? Sen misin?" Ot şalı giymiş kahverengi bir fare bir ayçiçeğinin arkasından çıktı. "Anne!" diye bağırdı Pip. Koşup ona sımsıkı sarıldı. "Seni buldum!" Annesi patilerini ona doladı. "Çok cesurmuşsun," dedi. "Bunu nasıl başardın?" Pip Lily'ye baktı. "Arkadaşım bana yardım etti."

Pip'in kardeşleri çiçeklerin arasından yuvarlanıp çıkarken Lily gülümsedi. Ciyaklayıp Pip'e sarıldılar. "Seni özledik!" diye bağıldılar. Pip'in annesi Lily'ye döndü. "Oğluma yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Ona cesaret verdin." Lily kızardı. "Cesur olan kısmı o yaptı," dedi. "Ben sadece küçük adımların önemli olduğunu hatırlattım."

Pip ailesinin arasında dimdik durdu. "Cesur olmanın korkmamak demek olmadığını öğrendim," dedi. "Yine de denemek demek, her seferinde küçük bir adımla." Annesi gururla başını salladı. Lily diz çöktü. "Ben de cesaretin küçük eylemlerle başlayabileceğini öğrendim," dedi. "Yeni bir arkadaş edinmek gibi."

Güneş batmaya başladı, bahçeyi altın ve pembeye boyadı. Pip'in ailesi Lily'nin etrafında toplandı. "Yarın geri gelecek misin?" diye sordu Pip. "Yeni bir macera yaşayabiliriz." Lily başını salladı. "Çok isterim," dedi. Pip'i nazikçe okşadı. "Ama artık cesur olmak için bana ihtiyacın olmayacak." Pip gülümsedi. "Yine de burada olmanı isterim."

Lily mutlu bir kalple eve yürüdü. Bahçe hâlâ büyülydü ama artık arkadaşların yeri gibi hissettiriyordu. Pip'i ve onun küçük cesur adımlarını düşündü. Ne zaman korksa hatırlayabileceğini biliyordu: cesaret küçük başlar. Ve yanında bir arkadaşın varsa, en uzun çiçekler bile o kadar büyük görünmez.